

Set fra Mrs. Thompsons stue

Sted: Bloomington, Illinois

Datoer: 11.-13. september 2001

Emne: Selvindlysende

SYNEKDOKE På en måde, der er typisk for Midtvesten, er folk i Bloomington ikke uvenlige, men som regel reserverede. En fremmed kan godt smile varmt til én, men normalt hyggesnakkes der ikke med fremmede i venteværelser eller i køerne i supermarkedet. Nu er der takket være Rædslen noget at tale om, der overvinder enhver hævning, som om vi alle sammen bare stod der og lige havde set den samme trafikulykke. Et eksempel: I køen foran kasseapparatet på Burwell Oil (der er en slags tankstation/indkøbscenter i Neiman Marcus-klassen – centralt placeret i begge sider af de ensrettede hovedstrøg og en guldgrube for byen, fordi den har de bedste tobakspriser) hørte jeg en dame i en kassedamekittel fra Osco sige til en mand i cowboyjakke med ærmerne savet af ved skuldrene, for at den skulle ligne en slags vest: "Mine drenge troede, det var en film ligesom den der *Independence Day*, men så opdagede de, at den samme film blev vist på alle kanalerne." (Damen sagde ikke noget om, hvor gamle hendes drenge var.)

ONSDAG Alle flager. Privathjem, kontorer. Det er mærkeligt – man ser aldrig nogen hejse et flag, men onsdag morgen er de alle sammen kommet frem. Store flag, små flag, flag i standardstørrelse. Mange af parcelhusejerne her i byen har en bestemt slags skråtstillet flagholder anbragt ved hoveddøren, den slags der skal skrues på plads med fire stjerneskruer. Plus flere tusind af de små håndholdte flag på en pind, man plejer at se ved parader – i nogle haver har man stukket snesevis af dem ned i jorden, og det ser ud, som om de var skudt op i løbet af natten. Længere ude på landet anbringer man de små flag ved postkassen langs vejen. På en hel del biler er de kilet fast i kølerristen eller bundet til antennen. Er man rigtig med på den, har man en flagstang; så flages der på halv. På en hel del af de store huse rundt om

Franklin Park og i den østlige ende af byen er der hængt enorme fleretages bannere ud over facaden. Det er mig en komplet gåde, hvor man kan købe så store flag, eller hvordan man får dem hængt op, og hvornår.

Min nabo, en pensioneret bogholder og veteran fra USAF, hvis vedligeholdelse af sit hjem og sin græsplæne er intet mindre end fænomenal, har en anodiseret flagstang i standardstørrelse monteret i 45 cm armeret beton, hvilket naboerne ikke er særlig begejstrede for, eftersom de mener, at den tiltrækker lyn. Han siger, at der gælder helt specielle regler for flagning på halv stang – først skal man hejse flaget hele vejen op til knappen og så fire det ned igen. Ellers er det en slags krænkelse. Hans flag står udspændt og smælder flot i vinden. Det er langt det største på vores vej. Man kan også høre vinden i majsmarkerne lige syd herfor; det lyder næsten som brændingen, når man ligger to klitrækker bag stranden. Mr. N.'s flagline har metaldele, der klapper mod stangen, når det blæser, og det er naboerne heller ikke begejstrede for. Hans og min indkørsel ligger lige ved siden af hinanden, og han står derude på en trappestige og pudser stangen med en slags specialcreme og et stykke vaskeskind – det er ikke løgn – selv om hans metalflagstang allerede skinner som Guds egen vrede i morgensolen.

“Det er sgu et flot flag og hejseværk, De har der, Mr. N.”

“Det skal det også være. Til den pris.”

“Har De set alle de andre flag i byen her til morgen?”

Det får ham til at se ned og smile, om end en smule bistert. “Ja, det er noget af et syn, må man sige.” Mr. N. er ikke nogen særlig venlig nabo. Jeg kender ham kun, fordi hans og min kirke er med i den samme softball-liga, og han arbejder med stor alvor og akkuratesse som sin klubs statistiker. Vi har ikke noget nært forhold. Alligevel er han den første, jeg spørger:

“Sig mig engang, Mr. N. – hvis der nu kom en udlænding eller en tv-journalist eller lignende forbi og spurgte Dem, hvad meningen med alle de flag efter det, der skete i går, egentlig er – hvad tror De så, De ville svare?”

“Tja” (et øjeblik sender han mig det samme blik, han plejer at sende min græsplæne) “at demonstrere vores støtte til det, der er sket – som amerikanere.”¹

Det overordnede faktum er, at der om onsdagen er et underligt, stigende pres til at flage. Hvis meningen med at vise flaget er at markere et standpunkt, kan man sige, at når flagene når en vis tæthedsgrad, markerer man et standpunkt tydeligere ved *ikke* at flage. Det står dog ikke helt klart, hvilket standpunkt der i så fald er tale om. Og hvad nu, hvis man simpelt hen ikke har noget flag? Hvor har de alle sammen fået flagene fra, især de små man kan sætte fast på postkassen? Stammer de alle sammen fra 4. juli, og har folk bare gemt dem, som om det var julepynt? Hvordan har de fundet ud af det? Der står ikke noget om *Flag* i de gule sider. På et eller andet tidspunkt opstår der en spænding. Der er ingen, der standser bilen og siger: “Hov, hvordan kan det være, at der ikke er noget flag på dit hus?”, men det bliver nemmere og nemmere at forestille sig, at de tænker det. Selv ved et halvt sammenstyrtet hus henne ad gaden, som alle har troet var forladt, er der anbragt et af de små flag på en pind i ukrudtet ved siden af indkørslen. Det viser sig, at man ikke kan få flag i nogen af Bloomingtons købmandsbutikker. I den store gavebutik inde i centrum kan man ikke få andet end Halloween-ting. Kun nogle få butikker har åbent nu, men selv de lukkede har udstillet et flag af en art. Det er næsten surreelt. VFW-hallen er en god mulighed, men den kan ikke lukke op før klokken tolv, om overhovedet (fordi der er en bar). Kassedamen hos Burwell Oil nævner en vis hæslig KWIK-N-EZ nærbutik ude ved I-55, hvor hun er temmelig sikker på, at hun har set nogle små plasticflag på hylderne med bandanaer og NASCAR-kasketter, men da jeg kommer derud, er de alle sammen væk, købt af ukendte personer. Den barske sandhed er, at det ikke er muligt at købe et flag her i byen. Og det kommer simpelt hen ikke på tale at stjæle et i en have. Jeg står under lysstofrørene i en KWIK-N-EZ og tør ikke gå hjem. Så mange mennesker er døde, og jeg er helt ødelagt over et plasticflag. Det bliver først rigtig slemt, da folk kommer hen og spørger, om jeg har det okay, og jeg er nødt til at lyve og sige, at det er en Benadryl-reaktion (hvad det faktisk godt kunne være).

... Og så videre indtil det i et af de uhyggelige skæbnens eller omstændighederens luner i forbindelse med Rædslen er KWIK-N-EZ-indehaveren selv (pakistaner for øvrigt), der tilbyder mig trøst og en skulder og en sær stiltiende forståelse, og som giver mig lov til at sidde og sunde mig ude på lageret omgivet af alle de små synder og laster, Amerika har at byde på, og som lidt senere, da vi sidder med plastbægre og en underlig parfumeret te med en hel del mælk i, foreslår hobbypapir og speedmarkere, hvilket forklarer mit nu højt elskede og stolt fremviste hjemmelavede flag.

SET FRA LUFTEN & JORDEN Alle her i byen får lokalavisen *Pantagraph*, som de fleste af de indfødte, jeg kender, finder jævnt hen afskyelig. For eksemplets skyld kan man prøve at forestille sig et velfinansieret collegeblad redigeret af Bill O'Reilly og Martha Stewart. Onsdagens overskrift er: ANGREBET! Efter to sider med AP-stof kommer man til den ægte *Pantagraph*. Alt det følgende er *sic*. Onsdagens store lokale overskrifter er: LAMSLÅEDE BORGERE GENNEMLEVER EN STRIBE FØLELSER; PRÆSTER STÅR PARAT MED ÅBNE ARME FOR AT HJÆLPE FOLK GENNEM TRAGEDIEN; ISU-PROFESSOR UDTALER: B-N IKKE NOGET SANDSYNLIGT TERRORMÅL; PRISER I HIMMELFLUGT PÅ TANKSTATIONER; AMPUTATIONSPATIENT

HOLDER INSPIRERENDE TALE. Der er et halvsides foto af en elev på Bloomington Central Catholic HS, som fremsiger en rosenkrans som reaktion på Rædslen, hvilket må betyde, at en pressefotograf er kommet ind og har fyret en blitz af i hovedet på et traumatiseret og bedende barn. I lederen den 12/9 står der: "Det blodbad, vi har set gennem kameralinser i New York og Washington D.C., ligner stadig en voldsfilm fra Hollywood."

Bloomington er en by med 65.000 indbyggere beliggende i midten af en delstat, der er særdeles eftertrykkeligt flad, så man kan se byens profil på lang afstand. Tre store motorveje og adskillige jernbanelinjer mødes her. Byen ligger næsten nøjagtigt halvvejs mellem Chicago og St. Louis, og til dens oprindelse hører, at den engang var et vigtigt jernbaneknudepunkt. Bloomington er fødeby for Adlai Stevenson og formodet hjemby for oberst Blake i *M*A*S*H*. Den har en mindre søsterby, der hedder Normal, og som er bygget omkring et statsuniversitet, men det er en anden historie. Tilsammen har de to byer noget nær 110.000 indbyggere.

Sammenlignet med andre byer i Midtvesten er det eneste bemærkelsesværdige ved Bloomington, at det er en velhavende by. Den er så godt som sikret mod recession. Det skyldes til dels omlandets landbrugsjord, som er noget af det mest frugtbare i landet og så dyr pr. tønde land, at en civilist ikke engang kan finde ud af, hvor meget den koster. Men Bloomington er også det nationale hovedkvarter for State Farm, som er det amerikanske forsikringsmarkeds store mørke gud, og som praktisk taget ejer byen og har æren for, at Bloomingtons østlige kvarterer efterhånden kun består af tonede glashøjhuse, præfabrikerede kontorkomplekser og sekssporede ringveje fulde af indkøbscentre og butikskæder, som tager livet af den gamle bykerne, og desuden skaber stadig større afstand mellem byens to grundlæggende samfundsklasser og kulturer, der så storartet symboliseres af henholdsvis firehjulstrækkeren og pickuppen.²

Vinteren her er en ubarmhertig heks, men i de varme måneder minder Bloomington meget om en badeby, bortset fra at havet her er majs der vokser steroidalt og strækker sig helt ud til jordens krumning i alle retninger. Byen er stærkt grøn om sommeren – gaderne ligger badet i skygger fra træerne og de eksplosivt frodige haver og snesevis af velplejede parker og boldbaner og golfbaner, som man næsten er nødt til at beskytte øjnene for at se på, og der er brede ukrudtsfri gødede græsplæner, som er ført helt ud til fortovenes inderste kant og skåret af med specielle kantklippere.³ Det er sådan set en lille smule uhyggeligt, især midt på sommeren hvor gaderne ligger øde hen, og alt det grønne syder i varmen.

I lighed med de fleste andre byer i Midtvesten er B-N propfuld af kirker – fire hele sider i telefonbogen. Der er alt fra unitarkirker til fanatiske pinsekirker. Der er endda en kirke for agnostikere. Men bortset fra kirkegang – plus formodentlig de nødvendigeste parader, fyrværkeri og et par majsfester – er der ikke meget fællesliv. Alle har familien og naboerne og en tæt lille vennekreds. Man holder sig for sig selv (den lokale betegnelse for let konversation er *visit*). De spiller stort set alle sammen softball eller golf og griller i haven og ser på, når børnene spiller fodbold, og somme tider ser de store kommercielle film ...

... Og tv i massivt, kolossalt omfang. Jeg taler ikke kun om børnene. Noget det er indlysende, men vigtigt at huske på i forbindelse med Bloomington og Rædslen er,

at virkeligheden – oplevelsen af den større omverden – hovedsagelig er televisuel. New Yorks himmelprofil er fx lige så let genkendelig her som alle andre steder, men det, man genkender, kommer fra tv. Tv er også et mere socialt fænomen end på østkysten, hvor folk efter min erfaring ustandselig forlader deres hjem for at møde andre mennesker på offentlige steder. Her i byen er der ikke på samme måde selskaber eller sammenkomster – her i Bloomington mødes man hos hinanden og ser tv.

At have et hjem uden tv i Bloomington svarer derfor til at være en konstant og Kramer-agtig tilstedeværelse i andre menneskers hjem, en evindelig gæst hos mennesker, der har lidt svært ved at forstå, hvordan man kan undgå at have et tv, men har stor respekt for ens behov for at se tv, og som tilbyder én adgang til deres eget tv på samme instinktive måde, som man giver nogen en hånd, hvis de falder på gaden. Det gælder i særlig grad, når det drejer sig om en kriselignende situation, noget man absolut må se, såsom valget i 2000 eller denne uges Rædsel. Det eneste, man behøver at gøre, er at ringe til én, man kender, og sige, at man ikke har noget tv. “Jamen for pokker da, så kom over til os og se det.”

TIRSDAG Der er måske ti dage om året, hvor Bloomington viser sig fra sin smukkeste side, og en af dem er den 11. september. Luften er klar og mild og dejlig tør efter flere uger med et vejr, der føles som at bo i nogens armhule. Det er lige før, høsten begynder for alvor, når pollentallene på egnen er allerværst, og en hel del af byens indbyggere er skæve af Benadryl, der, som man sikkert ved, kan give ens morgener et drømmende, undervandsagtigt præg. Tidsmæssigt er vi en time bagud i forhold til østkysten. Klokkeren 8 er alle, der har et arbejde, mødt op, og stort set alle andre sidder derhjemme og drikker kaffe og pudser næse og ser *Today* eller morgentv på en af de andre kanaler, der alle sammen sender fra New York (det siger sig selv). Klokkeren 8 tirsdag morgen var jeg personligt ved at tage brusebad, mens jeg lyttede til en analyse af Bears på WSCR Sports Radio i Chicago.

Den kirke, jeg tilhører, ligger i den sydlige ende af Bloomington i nærheden af mit hus. De fleste af de mennesker, jeg kender godt nok til, at jeg kan spørge dem, om jeg må komme over og se tv hos dem, er medlemmer af den samme menighed. Det er ikke en af den slags menigheder, hvor man hele tiden taler om Jesus eller om de sidste dage, men folk er temmelig seriøse og lærer hinanden godt at kende, så de får et temmelig nært forhold. Så vidt jeg ved, er alle medlemmer af menigheden født på egnen. De fleste af dem er arbejdere eller pensionerede sådanne. Der er nogle få mindre forretningsdrivende. En hel del af dem er veteraner og/eller har børn i militæret eller – især – i Reserverne, da det for mange familier et det, man gør for at få råd til at gå på college.

Det hus, jeg ender med at sidde i med shampoo i håret for at se det meste af Rædslen, mens den finder sted, tilhører en Mrs. Thompson, som er en af denne verdens sejere fireoghalvfjerdsårige og præcis den slags person, som man i en nødsituation uden videre kan aflægge besøg, selv om hendes telefon er optaget. Hun bor ca. halvanden kilometer fra mig på den anden side af en mobilehomepark. Der er ikke trængsel på gaderne, men de er heller ikke så øde, som de bliver senere. Mrs. Thompsons hjem er et lillebitte nydeligt enetages hus, som man ovre på vestkysten ville kalde en bungalow, men som i den sydlige ende af Bloomington bliver kaldt en

villa. Mrs. Thompson er mangeårigt medlem og leder af menigheden, og hendes dagligstue bruges ofte som samlingssted. Hun er også mor til en af mine bedste venner i byen, F. som var i The Rangers i Vietnam og blev skudt i knæet og nu arbejder for en entreprenør, der monterer forskellige slags butikker i indkøbscentrene. Han er midt i en skilsmisse (lang historie) og bor hos Mrs. T., mens retten finder ud af, hvad der skal ske med hans eget hus. F. er en af den slags veteraner, der ikke taler om krigen eller er medlem af VFW, men somme tider falder hen i mørke tanker og stille og roligt tager af sted på en ensom telttur i Memorial Day-weekenden, og man er ikke i tvivl om, at han slæber rundt på noget seriøst lort. Som de fleste mennesker i byggebranchen står han tidligt op, og han var for længst gået, da jeg kom hjem til hans mor, hvilket tilfældigvis var lige efter, at det andet fly stødte ind i sydtårnet, sandsynligvis omkring 8.10.

Ved et tilbageblik var det første tegn på et muligt chok det faktum, at jeg ikke ringede på, men gik lige ind, hvilket man normalt aldrig ville gøre her. Til dels takket være sin søns forbindelser har Mrs. T. en 40 tommers Philips fladskærm, hvor man et sekund ser Dan Rather i skjorteærmer og med håret lidt i uorden. (Folk i Bloomington foretrækker for langt de flestes vedkommende CBS News; uvist af hvilken grund.) Flere andre kvinder fra kirken er allerede kommet, men jeg kan ikke huske, om jeg hilste på nogen af dem, for da jeg trådte ind i stuen, stirrede de alle sammen stift på en af de få videooptagelser, som CBS aldrig viste igen, et vidvinkelbillede taget på lang afstand af nordtårnet og de øverste etagers blottede stålskelet omspændt af flammer, og nogle små prikker der skiller sig ud fra bygningen og bevæger sig gennem røgen ned over skærmen, indtil et brat ryk i brændvidden afslører, at det er mennesker i jakke og slips eller kjoler og med sko, der falder af på vejen ned, og at nogle af dem holder fast i fremspring eller jerndragere og pludselig giver slip og falder med hovedet nedad eller fægter med armene ud i luften, også et par, der tilsyneladende (uverificerbart) holder fast om hinanden, mens de falder de mange etager ned og pludselig skrumper ind til prikker igen, idet kameraet ændrer indstilling – jeg aner ikke, hvor lang tid klippet varede – hvorefter Dan Rathers mund tilsyneladende bevægede sig et sekund, før der kom en lyd ud af den, og alle i stuen lænede sig tilbage og så på hinanden med ansigtsudtryk, der på én gang virkede både barnlige og frygteligt gamle. Jeg tror, et par mennesker frembragte en lyd af en art. Jeg er ikke sikker på, hvad jeg ellers skal sige. Det virker grotesk at tale om at være traumatiseret af et stykke video, når folk på videoen døde. Der var også noget ved skoene, der gjorde faldet værre. Jeg tror, de gamle damer tog det bedre, end jeg gjorde. Og så den hæslige skønhed i det genudsendte klip af det andet fly, idet det rammer tårnet, det blå og sølvblanke og sorte og fantastiske orange-gule, og de endnu flere små prikker der faldt ned. Mrs. Thompson sad i sin stol, som er en gyngestol med blomstermønstrede puder. Der er to andre stole i dagligstuen og en stor fløjlsbetrukket sofa, som F. og jeg kun havde fået bakset ind i huset ved at tage hoveddøren af hængslerne. Alle stolene var optaget, hvilket vil sige fem-seks andre mennesker, de fleste af dem kvinder, alle sammen over halvtreds, og der var flere stemmer ude i køkkenet, hvoraf én lød stærkt oprevet og tilhørte den psykologisk skrøbelige Mrs. R., som jeg ikke kender ret godt, men som siges at have været en skønhed, der engang var meget berømt i byen. Mange af gæsterne er Mrs. T.'s nabo-

er, og nogle af dem har stadig slåbrok på, og på forskellige tidspunkter går de hjem for at ringe og kommer tilbage igen, eller også går de helt (en yngre kvinde gik for at hente sine børn hjem fra skole), og der kom andre mennesker. På omkring det tidspunkt, da sydtårnet faldt så tilsyneladende ubesværet ned i sig selv (jeg kan huske, at jeg tænkte, at det faldt på samme måde, som en elegant dame besvimer, men det var Mrs. Braceros normalt temmelig uduelige og irriterende søn Duane, der gjorde opmærksom på, at det i virkeligheden lignede et filmklip af en NASA-raketaffyring spillet baglæns, hvilket nu efter adskillige visninger må siges at være lige i øjet), var der mindst et dusin mennesker i huset. Dagligstuen var halvmørk, for om sommeren her trækker alle gardinerne for.⁴

Er det normalt ikke at huske ret meget efter kun et par dage og slet ikke tingenes orden? Jeg ved, at man på et tidspunkt for et stykke tid kunne høre en nabo slå græs, hvilket virkede fuldstændig bizart, men jeg husker ikke, om nogen sagde noget om det. Somme tider følte det, som om ingen sagde noget, og somme tider som om alle talte i munden på hinanden. Telefonen blev også brugt flittigt. Ingen af disse kvinder går med mobiltelefon (Duane har en personsøger, men uvist af hvilken grund), så det er Mrs. T.'s gamle vægmonterede ude i køkkenet hver gang. Ikke alle opringningerne virkede rationelt begrundede. En af bivirkningerne af Rædslen var en overvældende trang til at ringe til alle, man holdt af. Det viste sig hurtigt, at man ikke kunne ringe til New York – når man drejede 212, fik man kun en underlig hvæsende lyd. Folk blev ved med at spørge Mrs. T. om lov, indtil hun sagde, at nu skulle de holde op og for guds skyld bare bruge telefonen. Nogle af damerne får fat i deres mænd, som åbenbart alle sammen sidder rundt om tv-apparater og radioer på deres forskellige arbejdspladser; for en tid er cheferne så chokerede, at de ikke tænker på at sende folk hjem. Mrs. T. har kaffemaskinen tændt, men endnu et tegn på krisen er, at hvis man vil have en kop, må man selv hente den – den plejer bare at være der. Jeg husker, at jeg fra køkkendøren så det andet tårn falde og blev usikker på, om det var et replay af det førstes fald. Noget andet ved høfeber er, at man aldrig kan være helt sikker på, om nogen græder, men i løbet af de to timers førstegangsendelse af Rædslen med ekstrarapporter om styrtet i Pennsylvania, og Bush, der blev flyttet ned i en SAC-bunker, og en bilbombe, der er sprængt i luften i Chicago (det blev senere dementeret), sidder stort set alle og græder eller er tæt på, alt efter hans eller hendes relative formåen. Mrs. Thompson siger mindre end næsten alle andre. Jeg tror ikke, hun græder, men hun rokker heller ikke i stolen, som hun plejer. Hendes første mand døde vist på en brat og barsk måde, og jeg ved, at under krigen når F. var i felten, hørte hun ikke fra ham i flere uger ad gangen og anede ikke, om han overhovedet var i live. Duane Braceros væsentligste bidrag er at blive ved med at gentage, hvor meget det alt sammen minder om en film. Duane, der er mindst femogtyve, men stadig bor hjemme, fordi han formodes at uddanne sig til svejser, er en af den slags personer, der altid går i camouflaget-shirts og faldskærmsstøvler, men aldrig ville drømme om at melde sig som soldat (det ville jeg retfærdigvis sagt heller ikke). Han har heller ikke taget hatten, på hvis forside der reklameres for noget, der hedder SLIPKNOT, af indendørs i Mrs. Thompsons stue. Det synes at være vigtigt, at der altid er mindst én person i nærheden, man kan hade.

Det viser sig, at årsagen til stakkels seneskedesvækkede Mrs. R.'s sammenbrud i køkkenet er, at hun har enten en grandniece eller en halvfætter, der er en slags praktikant på Time, Inc. i Time-Life-Bygningen, eller hvad den nu hedder, og Mrs. R. og alle, hun har ringet til, ved ikke andet om den, end at det er en svimlende høj skyskraber et sted i New York City, og hun er ude af sig selv af bekymring, og to andre kvinder har været derude hos hende hele tiden og holdt hende i begge hænder, mens de har forsøgt at beslutte sig til, om de skulle ringe til hendes læge (Mrs. R. har en slags forhistorie), og det ender med, at jeg gør den eneste gode gerning, jeg gør hele dagen, da jeg forklarer Mrs. R., hvor Manhattans centrum befinder sig. Det viser sig derefter, at ingen af de mennesker, jeg ser Rædslen sammen med – ikke engang det par kvinder, der var taget ind for at se *Cats* som led i en grupperejse arrangeret af kirken i 1991 – har blot den fjerneste anelse om New Yorks geografi, og de ved derfor heller ikke, hvor radikalt langt mod syd finansdistriktet og Frihedsgudinden befinder sig; det er nødvendigt at vise dem det ved at pege på havet i forgrunden af den profil af byen, de kender så godt (fra tv).

Denne halvbagte lille geografilektion er begyndelsen til en følelse af fremmedgørelse fra disse gode mennesker, som lidt efter lidt bliver stærkere i mig under den del af Rædslen, hvor folk flygter fra murbrokker og støv. Disse kvinder er ikke dumme eller uvidende. Mrs. Thompson kan læse både latin og spansk, og Mrs. Voigtlander er uddannet talepædagog og forklarede mig engang, at den underlige slubrende lyd, der gør det så distraherende at lytte til NBC's Tom Brokaw, er en talefejl, der kaldes et glottalt L. Det var en af damerne, som trøstede Mrs. R. ude i køkkenet, der gjorde opmærksom på, at 11. september er årsdagen for Camp David-fredsftalerne, hvilket var nyt for mig.

Hvad disse Bloomington-kvinder er eller begynder at forekomme mig at være, er uskyldige. Der er i stuen noget, som mange amerikanere ville opfatte som en påfaldende, forbløffende mangel på kynisme. Det falder eksempelvis ikke nogen af dem ind at sige noget om, at det måske er lidt mærkeligt, at alle tre studieværter er i skjortærmer, eller at overveje den mulighed, at det måske ikke er helt tilfældigt, at Dan Rathers hår er forpjusket, eller at den konstante gentagelse af rædselsfulde optagelser ikke nødvendigvis finder sted for det tilfælde, at nye seere pludselig stiller ind på kanalen og ikke har set dem endnu. Ingen af damerne lægger åbenbart mærke til, at præsidentens underlige små lysfattige øjne tilsyneladende rykker tættere og tættere på hinanden under hans videoptagede tale, eller at nogle af hans replikker lyder nærmest plagiatorisk identiske med nogle af Bruce Willis' udtalelser (som højreorienteret fanatiker, husker man) i *The Siege* for et par år siden. Heller ikke at i hvert fald en del af den helt bizarre oplevelse ved at se Rædslen udfolde sig er, i hvor høj grad forskellige billeder og scener har genspejlet handlingen i alt fra *Die Hard I-III* til *Air Force One*. Ingen er tilnærmelsesvis hip nok til at aflevere den syge og indlysende postmoderne beklagelse: Vi Har Set Det Alt Sammen Før. I stedet sidder de sammen og har det rigtig dårligt og beder. Ingen i Mrs. Thompsons forsamling kunne finde på at være så kvalmende som at forsøge at få alle til at bede højt eller danne en bedekreds, men man mærker alligevel, hvad de gør.

Tag ikke fejl, det er i det store og hele en god ting. Det tvinger én til at tænke og gøre ting, man sandsynligvis ellers ikke ville gøre alene, såsom fx mens man ser

præsidentens tale og øjne at bede stumt og inderligt til, at man tager fejl med hensyn til ham, at ens opfattelse af ham måske er forskruet, og at han i virkeligheden er meget klogere og mere solid, end man tror, og ikke bare en sjælløs golem eller nexus af erhvervsinteresser forklædt i et jakkesæt, men en modig, retskaffen statsmand og ... og det er godt, det er godt at bede på den måde. Det er bare lidt ensomt, at man er nødt til det. Det kan være anstrengende at være sammen med ægte anstændige og uskyldige mennesker. Jeg antyder ikke et øjeblik, at alle, jeg kender i Bloomington, er ligesom Mrs. Thompson (hendes søn F. er det fx ikke, selv om han er et fortræffeligt menneske). Jeg prøver snarere at forklare, at en del af Rædslens rædsel var at vide dybt i mit hjerte, at uanset hvad det var for et Amerika, de mænd i flyene hadede så inderligt, så var det langt mere mit Amerika og F.'s og stakkels gamle afskyelige Duanes, end det var disse kvinders.

© 2001 David Foster Wallace. All rights reserved.

Oversat af Claus Bech

Noter

- 1 Plus: et udvalg af andre reaktioner i løbet af dagen under jagten på flag, hvis omstændighederne gjorde det muligt at stille spørgsmålet uden at virke som en karlsmart eller båtnakke:
“For at vise at vi er amerikanere og ikke bøjer os for nogen.”
“Det er en klassisk pseudo-arketype, et refleksivt semion, der har til hensigt at foregribe og negere den kritiske funktion” (graduate-studerende);
“Af stolthed.”
“Flagene symboliserer sammenhold, og at vi alle sammen bakker op om ofrene i denne her krig, og at de har rettet skytset mod de forkerte denne gang, amigo.”
- 2 Med al respekt for visse menneskers indtryk er den indfødte accent heromkring ikke sydstatsdialekt, men bare landligt sprog. De store firmatransplantater i byen har til gengæld slet ingen accent – for at sige det med Mrs. Bracero taler de ansatte i State Farm “ligesom folk på tv”.
- 3 Folk her i byen går højt, højt op i græsplænenes pleje; mine naboer slår græs lige så tit som de barberer sig.
- 4 Mrs. Thompsons dagligstue er prototypisk Bloomington-arbejderklasse – termoruder, hvide Sears-gardiner m. kappe, katalogur med en baggrund af gråænder, bladstativ i bejdset finér med *CSM* og *Reader's Digest*, indbyggede bogreoler der bruges til en udstilling af statuetter og indrammede fotografier af pårørende og deres familier. Der er to navneklude m. Skt. Francis' Desiderata og Bøn, antimakassar på alle de gode stole og væg-til-væg tæppe så tykt, at man ikke kan se sine fødder (folk tager skoene af i entreen – det er almindelig høflighed her).